

skal holdes inde i en tilsvarende Tid til Eftertjeneste, medens der i tidligere forelagte Lovforslag, saavel i det Lovforslag, der blev forelagt i 1870 for Søren, som i det sidste, der blev forelagt i 1871—72 for Krigsmagten, kun stod, at han kan holdes inde. Jeg skal her tillade mig at henlede Opmærksomheden paa Bemærkningerne til Lovforslaget af 1871—72, § 33. De lyde saaledes: „Naar de mest virksomme, kortvarige Straffe bortfaldt, vil det lettere kunne hændes, at de Indfaldte komme til at hensejle længere Tid i Fængsel, og efter at Uddannelsesstiden er indskrænket til det netop Nødvendige, vil det næsten være uundgaeligt, at den, som i ikke ganske kort Tid har været fraværende fra Øvelserne, ikke opnaar den fornødne Uddannelse. En Bestemmelse, som den her foreslaaede, synes derfor nødvendigt og tillige naturlig, hvor Fraværelsen er selvorskyldt. Reglen vil navnlig have Anvendelse paa den første Uddannelsesstid samt under Leir- og andre større Øvelser, saaledes Reservebataillonernes Samlinger, men derimod ikke paa Krigsforhold.“ Lovforslaget gik i Landsthinget til Behandling af et Udvalg; dette Udvalg fremsatte et Forslag til § 33 om at forandre Ordet „kan“ til „skal“, og det udtalte sig i Betænkningen saaledes herom: „Udvalget maa ikke alene bifalde Paragrafens Bestemmelse om, at den, der under en Tjenestetid, til hvilken han er indfaldt for sin Uddannelses eller Øvelses Skyld, har paadraget sig og udstaaet Fængselsstraf i længere Tid end 10 Dage, kan holdes inde til Tjeneste i et lige Tidrum, men formener endog, at der er Anledning til at foreskrive, at en saadan Indeholdelse til Tjeneste skal finde Sted. Imidlertid har man dog troet at burde aabne vedkommende militære Ministerier Udgang til at kunne hjemsende den Paagjældende.“ Dette Endringsforslag erklærede jeg i Landsthinget, at jeg kunde tiltræde, og det blev vedtaget, saa vidt jeg erindrer, uden videre Omtale. Lovforslaget gik derefter her til Thinget, og ærede Medlemmer ville finde Paragrafen i Lovforslaget, saaledes som det blev vedtaget her ved anden Behandling, uforandret, som den var kommen fra Landsthinget. Det er jo ganske mærkeligt, at denne Paragraf, som den Gang i Landsthinget blev ændret i en stærkere Retning end det forelagte Lovforslag og uden Omtale gik igjennem her i Thinget, nu paa een Gang vækker en saa stor Modstand, som Tilfældet her er. Man vil nu formodentlig dertil kunne sige, at Forholdet er forandret paa et andet Punkt, idet nærværende Lovforslag afviger fra det da forelagte deri, at det sidstnævnte havde staaende Arrest, medens denne Straf her er ubeladt som ordinar Straf, og at man deraf kan formode, at Fængselsstraffen nødvendigvis nu skal blive anvendt i en noget videre Udstrækning, end naar man havde den staaende Arrest, og at saaledes Antallet af Eftertjenere skal blive forholdsmæssigt stort. Men

dette er jo for det Første kun Formodninger, og dernæst kan jeg ikke indse, at Bestemmelsen, naar man dengang betragtede den som i og for sig rigtig, skulde blive urigtig, fordi Eftertjenernes Antal nu mulig kunde voxe med nogle faa Procent. Det ærede Medlem for Randers Amts 2den Valgkreds (N. P. Jensen) gjorde, da han begrundede sit Endringsforslag, opmærksom paa, at § 33 eller 31, hvilket af de to Tal man nu vil benytte, var undergaaet en væsentlig Forandring ved Behandlingen her i Thinget, og han henviste til, hvad der er udtalt i Motiverne til Lovforslaget, hvor der var lagt Vægt paa, at der var en ufravigelig Bestemmelse om, at denne Eftertjeneste skulde præsteres, og dernæst henlede det ærede Medlem Opmærksomheden paa den Forandring, der er foregaaet i Paragrafen ved den Hjemsendelsesret, som Ministeren skal have. Jeg kan nu virkelig ikke se, at den Forandring, som er foregaaet i Paragrafen, skulde have forandret Paragrafens Karakter; thi det kan jo dog ikke forudsættes, at en Krigsminister skulde ville benytte den Udgang, som gives ham til at hjemsende Eftertjenere, paa en Maade, som stod i bestemt Modstrid med Lovens Hensigt. Men det ærede Medlem gjorde tillige opmærksom paa, at man havde foretaget en Forandring, idet man havde strøget Kvartearrest, og han fremhævede ved denne Leilighed, at det her under Forhandlingerne var kommet ind, at det var ved en Feiltagelse, at Kvartearrest i Lovforslaget var henregnet til Fængsel. Jeg mindes helt vel de Forhandlinger, der fandt Sted her i Salen og ogsaa mine Udtalelser, men jeg skal dog tillade mig at oplæse dem her. De findes Spalte 2862. „Med Hensyn til de dertil stillede Endringsforslag skal jeg bemærke, at jeg ikke har noget imod Endringsforslag Nr. 16, idet det altid har været Forudsætningen, at under Fængsel skulde ikke være indbefattet Kvartearrest. Dette er noget Andet, end at det ved en Feiltagelse er kommet ind. Det kan maaske være en Uklarhed i Lovforslaget, som jeg ikke gjorde nogen Indvending imod blev hævet under Behandlingen af Lovforslaget her i Thinget, men jeg tror dog, man vil give mig Ret i, at for den almindelige Betragtning, hvorledes saa de forskellige Arrestarter ere klassificerede, vil man ikke henregne Kvartearrest til Fængsel, man vil ikke betragte den som staaende lige med Fængselsstraf. Det ærede Medlem anlede over en anden Uklarhed i Paragrafens Affattelse, idet der var benyttet Udtrykket: „Der Nogen osv.“; man vidste ikke, sagde han, paa hvilke Krigsmænd Bestemmelsen skulde have Anvendelse. Efter den Forbindelse, der har været mellem denne Paragraf om Eftertjenesten og Straffebestemmelserne, tror jeg ikke, at der kan være nogen Tvivl om, at det netop er de Medlemmer af Krigsmagten, paa hvilke denne Straf kunde anvendes, som der menes, at altsaa menige Krigsmænd. Det ærede Medlem henlede de